Arcturus' och Cyanæas Qväde

Princessan Qimh Xantcha

1784

Arcturus:

Du snöar och faller, en skör eternelle,
En förfrusen och spröd azalea.
Jag gaf dig min varmaste famn för en qväll,
Och du grät på min arm, Cyanæa[1].

Cyanæa:

Jag grät för den kärlek jag lemnat i hamn,
För den yngling jag aldrig förlåter.
En skälfning, en suck, en parfum i din famn
— Har du också en själ at begråta?

Hans skuldra var fast, och jag färdades trygg,
Då jag högt genom rymden blef buren,
Genom stjernklara hvalf, på en androids rygg.
Vinden smekte oss begge, Arcturus[2] !

[1]Sherlock Holmes i *The Adventure of the Lion's Mane*: "*Cyanea capillata* is the miscreant's full name, and he can be as dangerous to life as, and far more painful than, the bite of the cobra."

[2]Arcturus är himlahvalfvets fjerde ljusstarkaste stjerna, om hvilken Dickinson säger:

> Arcturus is his other name,—
> I'd rather call him star!

Arcturus:

I cisternernas hvalf, öfver spökskeppets mast,
Genom graftempel och mausolea
Gick vår svindlande färd, då hon hårdt höll sig fast:
Hennes bröst mot min rygg, Cyanæa.

Cyanæa:

De sprutande eldar af brinnande bly
Hieroglypher i himlarne skuro.
De skreko, de skrefvo en bok i vår sky,
Der vi läste med fasa, Arcturus.

Men skådande ned, på vår flygtande färd,
Vi sågo blott galler och murar;
Dock sprengde dem alla i jagt på den verld,
Det Okända Bortom, Arcturus.

Arcturus:

I djupet den döljs, Atlantidernas skatt,
En stad som i drömmar försunken.
Des dag är förrunnen: evinnerlig natt
Råder i des hermetiska bunker.

Jag såg drunknade Skuggor, Propellrar i ring,
Hvaraf jag mig fant seducerad.
Det var klingande Kraftwerk och bitter Absinth[3],

It's so unkind of science
To go and interfere!

(*Old-Fashioned*)

[3]"Och den tredje Ängelen basunade: och en stor stjerna föll ned af himmelen, brinnandes som ett bloss: och föll uti tredje parten af älfwerna och uti watukällorna. Och stjernones namn kallas malört: och tredje parten wändes i malört; och många menniskor blefwo döde af watnet, som förbittradt

Lik den skönhet du bar, Cyanæa.

Cyanæa:

Vi sökte i stjernornas skimrande ström
Urgamla civilisationer,
Hvilka seclerna glömt och millennia gömt
I Förgängelsens flod se'n æoner.

Och hvirflande kring oss, de Vålnaders mängd
Hördes hviska legender och sägner,
Förgätna i ätternas eviga längd
I et land af raserade städer.

Arcturus:

I et tång-klädt palatz är nu Rockan monarch,
Medan Hajarne buga och följa.
Ofvanför det som en gång var kyrkogårds mark
Syns en svärm af Medusorna[4] bölja.

Alg-tyngda knotor af kullfallna träd
Bilda lustgårdars ruttna sceleta.
Metall sofver trygg upå smedernas städ
I den staden — hvars namn var Vineta[5]?

Cyanæa:

Men Barderna söngo från tider som flytt,

---

wardt." — S. Johannis Uppenbarelse 8:10–11.

[4] *Cyanea capillata*, månne?

[5] Legenden, hurusom hon förtäljes af Selma Lagerlöf: "Den var så rik och lycklig, att ingen stad någonsin har varit härligare, men dess invånare hängav sig olyckligtvis åt övermod och praktlystnad. Till straff för detta, säger Bataki, blev staden Vineta översvämmad av en stormflod och nersänkt i havet. Men dess invånare kan inte dö, och inte heller förstöres deras stad." (*Nils Holgerssons underbara resa genom Sverige*)

Til et spel ifrån harpa och cithra,
Om det Eden som i et Inferno förbytts,
Om grus från statuer som vittrat,

Af högmodets kungar, förtryckares män,
Hvilka rest sig af marmor beläten.
Minnen af sten gifva hatet igen
För en tid sedan länge förgäten.

Arcturus:

Med en underlig sång om en tid och et folk,
Hvilka brunno af Väte och Diesel,
Liksom i trance hon agerade tolk
För spöken med kretsar af Kisel

Från et rike, som byggt sig en framtid af glas,
Hvars like ej någonsin skådats:
Ruiner des nästa och slutliga phase,
Hvilket öde se'n länge bebådats.

Cyanæa:

Jag ber för den tåren, som föll för min vän;
För de åren, jag vet icke huru
De gått, men som ej skola komma igen;
För den blod som han gjutit, Arcturus.

Arcturus:

Nu är den förklingad, vår saga, vår sång:
Et ting för et minnets museum.
Oss återstår endast at lefva för tvång
I den verld som är vår, Cyanæa.

Cyanæa:

Han var den jag längtat, han var den jag sökt,
Och allt som jag någonsin letat.
Se'n des jag min åtrå väl sjufaldt förökt,
Och jag vet icke ens hvad han hetat.[6]

Arcturus:

Minan som hvilar på bottnarnes sand,
Hon tänker och tiger som muren.
Tänker til des hon bogseras i land:
Tiger til des hon blir buren.

Tils hon en dag är trött på at tänka och — PANG!
— I fyrverkeri hon briserar.
Et bländverk det blef af des rostiga famn,
Som nu existerar ej mera.

Cyanæa:

Ack! strål-kransad hjessa och blick full af synd
— Jag tilbad den sköna gestalten.
Så var han försvunnen, et stjern-skott i rymd,
Försvunnen i Cosmos för all tid.

Thy söker du Solen, min yngling, min vän!

[6]Flere bland våre lärde hafva, från denna vers, velat draga den slutsatz, at Arcturus *icke* vore det afsedda föremålet för Cyanæas dyrkan, emedan denne ju flerfaldigt omnämnes vid namn. Men, ehuru denna conclusion är möjlig, befinnes argumentet, vid närmare påsyn, alls icke tvingande. I den verld ungdomarne dväljas, hafva ord som *namn*, *kropp* och *identitet* antagit en mera flytande betydelse, och äro alls ej fixerade, så som i fordna tider, då en menniskja egde *et* exemplar af hvardera. Intet förhindrar, at *Arcturus* vore et bland många af ynglingens *alias*, hvilka möjligen stå som pseudonymer för et "ägta", ursprungligt namn, der ingen i des bekantskaps krets känner, måhända icke ens han sjelf, beroende på, huru långt man önskar drifva theorierna om Magtens och Myndigheternas conspirationer.

Hvar morgon dig lände belåten.
Men Novan hon blossar, se'n slocknar igen;
Och aldrig så vänder hon åter.